

Szűk Balázs

Utolsó levél Jánoshoz

Levelet, Jánosom, sírva
A halál széliről írok,
Mint a „szökésben” megállt fa,
Ha sejtí, legyőzi bírok.
Így emlékezz rám, „bátyám”,
Kit csorgó tűzön-vízen
Kergetett, vitt a Sátán,
Porrá zúzva e helyen.
Ki szép zsvánnyá gyúltam,
Phönix tüze, ha tépett,
S festődtem bíborban holtan,
Hitvesem, ha megigézett.
Júlia, Zoltán ha fájt,
Gondolj rám, te hű danász,
Köszvény ha rugdosva bánt,
Ne legyen ki még gyaláz.
Mindvégig puszta legyél,
Út mely szent hegyre szalad,
Köpenyt és álmod vigyél,
Ha csábít a forgatag.
Árulás helyett csendbe’
Innen öllek mint fiad,
Érted szállok mély verembe,
Fent eszmék raja fogad.
Forró már a láthatárom,
Csuklyába jár a barát,
Többé fiam sose látom,
Gyász tépi falum tornyát.
Vigyél haza ökrös szekér,
Sirass utól te szenvedő,
Csúf lelkem teremtőmhöz ér:
„Szörnyű idő, mind egyre nő!”

Mezőberény, 1849. július 6-17.

Feslett lépcsőkön ülünk...

Törékeny töredék, ami még hátra van...
Ránk nem várnak tavaszok,
Csak korhadt köhögések testamentumait
Árulgatjuk a pokol-szagú kocsmákban.
Stricik és kurvák lelkéből gyúr
Újból és újból össze bennünket a Teremtő–
Hátha Máték és Mária Magdalénák leszünk.
Feslett lépcsőkön ülünk: Miharik utolsó
Vajas kenyerét is befaltuk.
Nincsenek gyermekeink, csak nevünket kényszerűen
Viselő utódok, kik a bálokat, az
Internetes kégliket vagy alkoholszagú
Hegyi beszédeinket öröklik, de
Nem Istenhez hanyatló némaságunkat,
Nászéjszakáink tiszta arcpirulásait
Pedig soha...
Albérlok leszünk saját hazánkban, alagsorainkban
És pincéinkben művelt terroristák
Árulják a robbantható jövőt.
Törékeny porcelánainkat felváltják a
Videófalak házioltárai, nincs emlékezet,
Nincsenek bölcs öregek kopogós léptei a
Vak utakon...
Ó, hozsannaszagú jóság,
Ments meg minket e töredék évek
Omló lépcsőfokain, hogy
Ne kelljen szégyellnünk
Unokáink első hangjánál
Hogy valaha is megszülettünk...

Demeter József

RÉSEN – RÉSRŐL RÉSRE

*Azoknak ajánlom ezt a vers-
füzért, akiknek fáj Trianon.*

Egy-
Személyes háborúságban –
Mondd, miért, kiért, és!
Hol? Mint!
Égre írt térgörbület az
Idők végtelenségében,
Trianontól
Trianonig vers-
Csapásokon át –
Fénycsengő csönd –
Szívnyi szingularitás.

A kozmosz hátulról
Építkeznek. Te
Belülről – résről
Résre – , hogyan.
Fordulj bátran ön-
Magad ellen,
Trianon határ-
Mezsgyéjén, s!
Akár a rák; hátrálj –
Előre, önmagadért,
Éji hópernyéken át, te
Földi hajléktalan. Ön-
Magadtól elcsatoltan. El.
Kimondva, kimondatlan,
Föld, te égi
Hajléktalan.

Ha nem hiába
Fáj itthon a hű
Otthon hiánya...
Jajgasd ki
Magad bátran... Keress
Szépen jajongó,
Őszinte társat.
Hozd le, Csaba
Csillagai közül, és!
Ne a csillagot – a székely-
Kesergős fényt, egy
Elcsatolt éjszakán –
Másnak. Idegen égbe
Révülő, e jaj-
Teke birtokában.

A mikro és a
Makró világ
Ellentétesen hat –
Semleges
Szavak üres-
Járataiban. Némán.
Kiket, miket
Nyelsz el –
Vad kelet...
Szelíd nyugaton, ó,
Szezám, hazám, te
Fehér-fekete lyuk –
Ős édes,
Örökölt sémám...

Mondják, mindenkinek
 Van csillaga – bibliai
 Véka az ég...
 Létünk kis igazságait
 Toldozzuk-foldozzuk, mintha!
 Álmaink álmait – vakon,
 Amikor! Hirtelen szél támad,
 Homokkal telik meg
 Minden kis gödör.
 Rések a résekben...
 Összezáródnak, és!
 Sorsunk hangyacsapásait
 Elsimítja a csönd. Holott!
 Az igazság nem vet
 Árnyékot – én Istenem,
 Jóistenem – nappali...
 Csillagok fényénél. Sem.

Köd hátán köd. Napba
 Öltözött Szűz Mária, a
 Reménynek nincs
 Vége, és! Nem is lesz
 Soha. Ha nem másutt, izzó
 Kvazárok mélyén
 Éli át a
 Fény önmagát –
 Emberibb lelkek
 Gigantikus csönd-
 Hasadékaiban – menny-
 Dörgő villám.
 Napba öltözött
 Babba Mária –
 Szívünkben fohászló
 Szopránod égi ária.

Digitális, plazma
Napok, internet idő,
Hazafias színtről szintre, és
Mégis! Mint fehér-fekete
Sorsra sors, kezdődik
Előlről minden – régi
Lát-és létlelet. A kívül
Lüktető szív felszínén
Láthatatlan kis hegek, vér-
Göbök..., ám! A mélyek
Mélyén – krónikus
Versek zenitjén –
Egeket roppantó
Földi kráterek.

Uram,
Ha úgy tetszik:
Magyarok Istene, hol
Szférák benső
Zenéje szól, láthatatlan,
Kusza húr-
Rendszerekből áll a
Világ – világunk...
Új elmélet szerint.
Hegedűmön; becses
Szárazfa, mely!
Téged dicsőit – elpattant
Egy húr, csak úgy.
Embergyártotta-
Magától –
Zengő kikelet megint...

-- o --